Жив чоловік. Спокійно, ненужденно,
Любив кіно. Здоров'я й час беріг.
Аж тут – Любов. Некликана, нежданa,
Прийшла – і стала мовчки на поріг.

"Ви хто?– спитав здивовано.– І звідки?
Я щось не пригадаю – ви чия?
А може, ви до нашої сусідки?"
Вона сказала: "Я – любов твоя".

"О так, Любов! Це з ЖЕКу, про квартплату,
Так в мене все, як кажуть, будь здоров,
Я навіть книжку можу показати..."
Вона сказала: "Я – твоя любов".

"Любов... Стривайте, як я міг забути!
Микола ж це... Надумався, чи як,
Мені боржок давненький повернути?.."
Вона сказала: "Я – любов твоя".

Він довго думав – родичка, землячка?
Чи, може, в школі разом, чи в садку?..
І взагалі – якась вона дивачка,
Хтось підіслав настирливу таку...

"Ні, вибачайте. Щось не пригадаю..."
І він швиденько двері зачинив...
...А що було по тому, я не знаю.
Жив чоловік. Спокійно, гарно жив.